

TANA FRENCH

Ο ΕΡΕΥΝΗΤΗΣ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΔΡΑΚΑΚΗ

ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

Αστυνομικό

Πρώτη έκδοση Νοέμβριος 2023

Τίτλος πρωτοτύπου Tana French, *The Searcher*, Viking 2020

Επιμέλεια-διόρθωση Ηρακλής Καρελίδης

Σχεδιασμός εξωφύλλου Ρεντουάν Αμζλάν

© 2020, Tana French

© 2021, Εκδόσεις **ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ** (για την ελληνική γλώσσα)

ISBN 978-618-03-2848-6

ΒΟΗΘ. ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ 82848

Κ.Ε.Π. 5281, Κ.Π. 19054

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιοδήποτε μέσο ή τρόπο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

Εκδόσεις ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

Ιπποκράτους 118, 114 72 Αθήνα

τηλ.: 211 3003500, fax: 211 3003562

metaixmio.gr · metaixmio@metaixmio.gr

Κεντρική διάθεση

Ασκληπείου 18, 106 80 Αθήνα

τηλ.: 210 3647433, fax: 211 3003562

Βιβλιοπωλεία ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

- Ασκληπείου 18, 106 80 Αθήνα

τηλ.: 210 3647433, fax: 211 3003562

- Πολυχώρος, Ιπποκράτους 118, 114 72 Αθήνα

τηλ.: 211 3003580, fax: 211 3003581

Tana French

Ο ερευνητής

Μετάφραση

Δέσποινα Δρακάκη

ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

Όταν ο Καλ βγαίνει από το σπίτι, τα κοράκια έχουν αρπάξει κάτι. Έξι είναι μαζεμένα στην πίσω αυλή, ανάμεσα στα ψηλά, μουσκεμένα χορτάρια και τα κίτρινα μπουμπουκιασμένα αγριολούλουδα, ραμφίζοντας και χοροπηδώντας. Ότι κι αν είναι αυτό, πρόκειται για κάτι μικρό που ακόμη κινείται.

Ο Καλ αφήνει κάτω τη σακούλα απορριμμάτων με την ταπετσαρία. Σκέφτεται να φέρει το κυνηγετικό του μαχαίρι και να απαλλάξει το πλάσμα από την αγωνία του, τα κοράκια όμως ζουν εδώ πολύ περισσότερο από τον ίδιο. Θα ήταν αναίδεια από μεριάς του να εισβάλει στη ζωή τους και ν' αρχίσει να χώνεται στις συνήθειές τους. Αντί γι' αυτό λοιπόν, κάθεται στο γεμάτο βρύα σκαλοπάτι δίπλα στη σακούλα.

Τα συμπαθεί τα κοράκια. Διάβασε κάπου ότι είναι τρομερά έξυπνα: μπορούν να σε γνωρίσουν, μέχρι και δώρα να σου φέρουν. Εδώ και τρεις μήνες προσπαθεί να τα καλοπιάνει αφήνοντας αποφάγια πάνω στο μεγάλο κούτσουρο στο τέρμα του κήπου. Τον παρακολουθούν από την πνιγμένη στους κισσούς βελανιδιά, όπου έχουν την αποικία τους, να πασχίζει να διασχίσει τα χορτάρια πάνω κάτω, και με το που θα βρεθεί σε ασφαλή απόσταση βουτάνε για να καβγαδίσουν και να σχολιάσουν κρώζοντας πάνω από τα αποφάγια. Παρ' όλα αυτά, συνεχίζουν να τον κοιτάζουν με μισό μάτι, και αν προσπαθήσει να πλησιάσει, φεύγουν, επιστρέφουν στη βελανιδιά τους για να τον χλευάσουν και να του πετάξουν κλαράκια στο κεφάλι. Χτες το απόγευμα που βρισκόταν στο σαλόνι και

ξεκολλούσε τη μουχλιασμένη ταπετσαρία, ένα στιλπνό κοράκι μεσαίου μεγέθους κάθισε στο περβάζι του ανοιχτού παραθύρου, φώναξε κάτι προφανέστατα προσβλητικό κι ύστερα πέταξε μακριά χαχανίζοντας.

Το πλάσμα στην αυλή πασχίζει άγρια, κάνοντας τα μακριά χόρτα να κουνιούνται. Ένα μεγάλο κοράκι πηδάει πιο κοντά, του καταφέρνει ένα καθαρό, δριμύ λόγχισμα με το ράμφος του, και το πλάσμα μένει ακίνητο.

Κουνέλι, μάλλον. Ο Καλ τα είδε έξω νωρίς το πρωί να τσιμπολογάνε και να τρέχουν σαν τρελά μες στην πάχνη. Οι τρύπες τους βρίσκονται κάπου στο πίσω μέρος, πέρα στο απλωμένο δασάκι με τις φουντουκιές και τις σουρβιές. Μόλις παραλάβει την άδεια οπλοφορίας, έχει σκοπό να δει αν θυμάται όσα του έμαθε ο παππούς του για το γδάρσιμο, και αν η γαϊδουρινή υπομονή του με το ίντερνετ θα τον βοηθήσει να βρει καμιά συνταγή για κουνέλι στιφάδο. Τα κοράκια μαζεύονται, τσιμπώντας δυνατά και βάζοντας κόντρα στα πόδια τους για να ξεκολλήσουν κομμάτια από τη σάρκα του ζώου· κατεβαίνουν ολοένα και περισσότερα από το δέντρο και στριμώχνονται αναλαμβάνοντας δράση.

Ο Καλ τα παρακολουθεί για λίγο, τεντώνοντας τα πόδια και περιστρέφοντας τον ένα του ώμο. Με τις δουλειές στο σπίτι χρησιμοποιεί μυς που είχε ξεχάσει ότι υπήρχαν. Κάθε πρωί νιώθει πιασμένος σε καινούργιο σημείο, αν και υποθέτει ότι σε μεγάλο ποσοστό αυτό οφείλεται στον ύπνο που κάνει στο φτηνό στρώμα κατάχαμα. Είναι σίγουρα πολύ μεγάλος και σε ηλικία και σε όγκο για κάτι τέτοιο, ωστόσο δεν έχει νόημα να φέρει ένα καλό έπιπλο μες στη σκόνη, την υγρασία και τη μούχλα. Θα αγοράσει μερικά μόλις συνεφέρει το σπίτι, και μόλις μάθει από πού μπορεί να τα αγοράσει· όλα αυτά ήταν ο τομέας της Ντόνα. Στο μεταξύ, δεν τον νοιάζουν οι πόνοι από τα πιασίματα. Ίσα ίσα, του προσφέρουν ικανοποίηση· το ίδιο

κι οι φουσκάλες και οι κάλοι στα χέρια του, που αποτελούν τρανή απόδειξη για το πώς είναι τώρα η ζωή του.

Κοντεύει να πέσει το μακρύ, δροσερό βράδυ του Σεπτεμβρίου, τα σύννεφα όμως είναι αρκετά πυκνά και δεν διαφαίνεται ούτε ίχνος από το ηλιοβασίλεμα. Ο ουρανός, διάσπαρτος με λεπτές διαβαθμίσεις του γκρι, απλώνεται απέραντος. Το ίδιο και τα λιβάδια, κωδικοποιημένα στις αποχρώσεις του πρασίνου από τις διαφορετικές χρήσεις, χωρισμένα από απέραντους φράχτες, ξερολιθιές και τον ακανόνιστο, στενό επαρχιακό δρόμο. Πέρα μακριά στον βορρά, μια γραμμή από χαμηλά βουνά ξεδιπλώνεται παράλληλα με τον ορίζοντα. Τα μάτια του Καλ ακόμη να συνηθίσουν να βλέπουν τόσο μακριά ύστερα από τόσα χρόνια στα οικοδομικά τετράγωνα της πόλης. Το τοπίο είναι από τα λίγα πράγματα που ξέρει πως η πραγματικότητα δεν θα τον απογοητεύσει. Στο ίντερνετ, το δυτικό κομμάτι της Ιρλανδίας έδειχνε όμορφο· από κοντά, δείχνει ακόμα καλύτερο. Ο αέρας είναι πλούσιος σαν κέικ φρούτων, λες και δεν πρέπει μόνο να τον αναπνέεις, αλλά να τον κόβεις μεγάλες δαγκωμάτιές ή να τον ρίχνεις με τις χούφτες στο πρόσωπό σου.

Λίγο μετά, τα κοράκια κατεβάζουν ταχύτητα, καθώς φτάνουν στο τέλος του γεύματός τους. Ο Καλ σηκώνεται και μαζεύει και πάλι τη σακούλα με τα σκουπίδια. Τα κοράκια τεντώνουν τον λαιμό τους και τον καρφώνουν με το βλέμμα, και όταν αρχίζει να κατεβαίνει τον κήπο, απογειώνονται φτεροκοπώντας και επιστρέφουν χορτάτα στο δέντρο τους. Σέρνει τη σακούλα πέρα σε μια γωνία, δίπλα από τη σκεπασμένη με αναρριχητικά, ετοιμόρροπη πέτρινη αποθήκη, σταματώντας στη διαδρομή για να τσεκάρει το δείπνο των πουλιών. Κουνέλι, πράγματι – και μάλιστα νεαρό, αν και πλέον μετά βίας αναγνωρίσιμο.

Αφήνει τη σακούλα δίπλα στις υπόλοιπες και γυρίζει προς το σπίτι. Έχει πλησιάσει, όταν τα κοράκια πετάγονται, τινάζοντας φύλλα και φωνάζοντας παλιοκουβέντες σε κάτι. Ο Καλ

δεν γυρίζει, ούτε κόβει το βήμα του. Καθώς κλείνει την πίσω πόρτα, λέει μέσα από τα δόντια του: «Μαλακισμένο».

Κάποιος τον παρακολουθεί την τελευταία μιάμιση βδομάδα. Ίσως και περισσότερο, αλλά είχε τον νου του στραμμένο στις δουλειές του και, όπως θα έκανε ο καθένας σε μια τέτοια ερημιά, θεωρούσε δεδομένο πως ήταν μόνος του. Τα συστήματα συναγερμού του μυαλού του είχαν κλείσει, όπως ακριβώς επιθυμούσε. Ύστερα όμως, ένα βράδυ που μαγείρευε το βραδινό του –τηγάνιζε μπέργκερ στο σκουριασμένο μάτι της κουζίνας, το μοναδικό που λειτουργούσε, με τον Στιβ Ερλ* να παίζει στη διαπασών από το ηχείο του iPod και τον ίδιο να προσθέτει πού και πού ένα χτύπημα στα αόρατα πιάτα των ντραμς–, ο σβέρκος του φλογίστηκε.

Ο σβέρκος του είχε είκοσι πέντε χρόνια εκπαίδευσης στην αστυνομία του Σικάγο, και ο Καλ τον παίρνει πολύ στα σοβαρά. Περπάτησε χαλαρά κατά μήκος της κουζίνας κουνώντας το κεφάλι στον ρυθμό της μουσικής και κοιτάζοντας τα ντουλάπια σαν να του είχε ξεφύγει κάτι, κι ύστερα έκανε ένα ξαφνικό σάλτο προς το παράθυρο: κανείς δεν ήταν έξω. Έσβησε το μάτι και κατευθύνθηκε γρήγορα προς την πόρτα, ο κήπος όμως ήταν άδειος. Έλεγε την περίμετρο, κάτω από ένα εκατομμύριο άγρια αστέρια και ένα απόκοσμο φεγγάρι, με τα λιβάδια να απλώνονται λευκά γύρω του και τις κουκουβάγιες να σκούζουν: τίποτα.

Ο Καλ, από τη μουσική, σκέφτηκε συνεπαρμένος πως μάλλον ήταν ο θόρυβος από κάποιο ζώο. Το σκοτάδι τριγύρω δεν τεμπελιάζει. Μερικές φορές κάθεσαι έξω στα σκαλοπάτια του μέχρι περασμένα μεσάνυχτα, πίνει δυο τρεις μπίρες και αφουγκράζεται τη ζωή της νύχτας. Έχει δει σκαντζόχοιρους να

* Αμερικάνος τραγουδιστής και τραγουδοποιός της ροκ, κάντρι και φολκ μουσικής, συγγραφέας και ηθοποιός. (Σ.τ.Μ.)

πηγαينوέρχονται στον κήπο, μια γυαλιστερή αλεπού να κοντοστέκεται και να του ρίχνει ένα προκλητικό βλέμμα. Μια φορά ένας ασβός, πιο μεγάλος απ' ό,τι θα περίμενε ο Καλ, σουλατσάριζε παράλληλα με τον φράχτη και εξαφανίστηκε στους θάμνους μπροστά· λίγο αργότερα ακούστηκε μια ψιλή κραυγή και το σύρσιμο του ασβού να απομακρύνεται. Οτιδήποτε θα μπορούσε να συνεχίσει να κάνει τη δουλειά του εκεί έξω.

Προτού ο Καλ πέσει για ύπνο εκείνο το βράδυ, τοποθέτησε τις δυο κούπες του και δυο πιάτα στο περβάζι της κρεβατοκάμαρας και έσυρε ένα παλιό γραφείο μπροστά στην πόρτα της. Στη συνέχεια ένωσε ανόητος και τα απέσυρε όλα.

Δυο μέρες αργότερα, ενώ ξήλωνε την ταπετσαρία το πρωί, με το παράθυρο ανοιχτό για να φεύγει η σκόνη, τα κοράκια πετάχτηκαν ξαφνικά από το δέντρο τους, φωνάζοντας σε κάτι αποκάτω. Τα βιαστικά βήματα που απομακρύνονταν πίσω από τον φράχτη με τους θάμνους ήταν από κάτι μεγάλο και θορυβώδες για σκαντζόχοιρο ή αλεπού, πόσο μάλλον για ασβό. Όταν πλέον βγήκε έξω ο Καλ, ήταν και πάλι αργά.

Ίσως τίποτα παιδιά που βαριούνται και κατασκοπεύουν τον νεοφερμένο. Άλλωστε, δεν υπάρχουν και πολλά να κάνει κάποιος εδώ γύρω, με ένα χωριουδάκι στη μέση του πουθενά και την κοντινότερη κωμόπολη είκοσι πέντε χιλιόμετρα μακριά. Ο Καλ νιώθει χαζός και μόνο που σκέφτηκε οτιδήποτε άλλο. Ο Μαρτ, ο πιο κοντινός γείτονας λίγο πιο πάνω στον δρόμο, ούτε που κλειδώνει την πόρτα του το βράδυ. Όταν ο Καλ σήκωσε το φρύδι ακούγοντας κάτι τέτοιο, το πρόσωπο του γείτονα με τα ψηλά ζυγωματικά πήρε μια εύθυμη έκφραση, και ο Μαρτ άρχισε να γελάει ώσπου λαχάνιασε. «Στην κατάσταση που βρίσκεται» είπε, δείχνοντας προς το σπίτι του Καλ, «τι να σου κλέψουν; Και ποιος; Λες νά 'ρθω κάνα πρωί να ψαχουλέψω την μπουγάδα σου μπας και μου γυαλίσει τίποτα μοδάτο;»

Ο Καλ γέλασε κι αυτός και του είπε πως θα μπορούσε, και ο Μαρτ τον ενημέρωσε πως η δική του γκαρνταρόμπα ήταν μια χαρά, αφού δεν σχεδίαζε να πάει για γκόμενες, κι ύστερα άρχισε να του εξηγεί τον λόγο.

Είναι όμως διάφορα. Όχι τίποτα σπουδαίο, μικροπράγματα που ξυπνούν το ένστικτο του μπάτσου στον Καλ: κινητήρες που μαρσάρουν στις τρεις το πρωί πέρα στους επαρχιακούς δρόμους, βαριά βουητά· ένα τσούρμο τύποι στην πέρα γωνία κάποια βράδια στην παμπ, υπερβολικά νέοι και εντελώς λάθος ντυμένοι, που μιλάνε πολύ δυνατά και γρήγορα με μια προφορά που δεν κολλάει· ο απότομος τρόπος που γυρίζουν το κεφάλι προς την πόρτα όταν μπαίνει ο Καλ, οι ματιές που διαρκούν ελάχιστα παραπάνω. Έχει προσέξει να μην πει σε κανέναν τι δουλειά έκανε, αλλά και το να είσαι ξένος μπορεί, αναλόγως, να είναι αρκετό.

Βλάχα, μονολογεί ο Καλ, ανάβοντας το μάτι κάτω από το τηγάνι και κοιτάζοντας έξω από το παράθυρο της κουζίνας το σουρούπο που έχει αρχίσει να πέφτει στα πράσινα λιβάδια, το σκυλί του Μαρτ που πηλαλάει γύρω από τα πρόβατα που βαδίζουν αργά προς το μαντρί τους. Ύστερα από τόσα χρόνια περιπολίας σε κακόφημες γειτονιές, μέχρι κι οι αγρεργάτες μοιάζουν με συμμορίτες.

Βαριεστημένα παιδιά, είναι σίγουρος. Όπως και να 'χει, ο Καλ έχει αρχίσει να βάζει τη μουσική του πιο χαμηλά για να μην του ξεφύγει τίποτα, μέχρι και ένα σύστημα συναγερμού σκέφτεται να εγκαταστήσει, κι αυτό τον τσαντίζει. Τόσα χρόνια η Ντόνα του έβαζε τις φωνές για την ένταση του ήχου – Καλ, το μωρό δίπλα προσπαθεί να κοιμηθεί! Καλ, η κυρία Σκαπάνσκι μόλις έκανε εγχείρηση, πιστεύεις πως είναι λογικό να της σπάσουμε τα τύμπανα; Καλ, τι θα πουν οι γείτονες, ότι είμαστε τίποτα πρωτόγονοι; Ήθελε εξοχή εν μέρει για να μπορεί να βάζει τον Στιβ Ερλ τόσο δυνατά, που να πέφτουν

τα ντουβάρια, και να είναι τέρμα Θεού εν μέρει για να μη χρειάζεται πια να εγκαταστήσει συστήματα συναγερμού. Αυτή τη στιγμή νιώθει ότι δεν μπορεί να ξύσει ούτε καν τ' αρχίδια του, που λέει ο λόγος, χωρίς να κοιτάξει πάνω από τον ώμο του, και αυτό θα έπρεπε να είναι κάτι που να μπορεί να κάνει κάποιος στην κουζίνα του σπιτιού του. Παιδιά ή όχι, πρέπει να το λήξει.

Στην πατρίδα, το θέμα θα είχε λυθεί με δυο τρεις καλές, διακριτικές κάμερες που θα ανέβαζαν τις καταγραφές κατευθείαν στο cloud. Εδώ, ακόμα κι αν το Wi-Fi το σηκώνει, πράγμα για το οποίο αμφιβάλλει, η ιδέα να στέλνει υλικό στο κοντινότερο τμήμα δεν τουκάθεται καλά. Δεν ξέρει τι μπορεί να πυροδοτήσει κάτι τέτοιο: γειτονικές έριδες, ή ο ματάκιας να είναι ξάδερφος του αστυνομικού, ή ποιος ξέρει τι άλλο.

Σκέφτεται καλώδια με ανιχνευτή κίνησης. Υποτίθεται πως είναι παράνομα, αλλά ο Καλ είναι σίγουρος πως αυτό δεν θα ήταν μεγάλο πρόβλημα. Ο Μαρτ έχει ήδη προσφερθεί δυο φορές να του πουλήσει ένα αδήλωτο όπλο που θα έβρισκε στη γύρα, και όλοι οδηγούν στην επιστροφή από την παμπ. Το πρόβλημα, και πάλι, είναι πως ο Καλ δεν γνωρίζει τι μπορεί να πυροδοτήσει όλο αυτό.

Ή τι μπορεί να έχει ήδη πυροδοτήσει. Ακούγοντας τον Μαρτ, ο Καλ άρχισε να παίρνει πρέφα πόσο μπερδεμένα είναι τα πράγματα εδώ γύρω, και πόσο πρέπει να προσέχει πού κινείται κανείς. Η Νορίν —έχει το μαγαζί στη σύντομη διπλή σειρά κτισμάτων που λογίζεται ως χωριό ονόματι Αρντνακέλτι— δεν παραγγέλνει τα μπισκότα που αρέσουν στον Μαρτ, εξαιτίας ενός πολυσύνθετου έπους που έλαβε χώρα τη δεκαετία του '80 και στο οποίο εμπλέκονται οι θείοι της, ο πατέρας του Μαρτ και κάτι δικαιώματα βοσκής: ο Μαρτ δεν μιλάει πια με έναν αγρότη με δυσπρόφερτο όνομα από την άλλη πλευρά του βουνού, επειδή ο τύπος αγόρασε ένα κουτάβι που έσπειρε το

σχυλί του Μαρτ, κάτι που για κάποιο λόγο δεν θα έπρεπε να έχει συμβεί. Υπάρχουν κι άλλες ιστορίες σαν αυτές, αν και ο Καλ δεν τις έχει όλες ξεκάθαρα στο μυαλό του επειδή ο Μαρτ μιλάει κάνοντας διαρκώς παρεκβάσεις και επειδή ακόμη δεν έχει εξοικειωθεί πλήρως με την τοπική προφορά. Του αρέσει –είναι πλούσια σαν τον αέρα, με μια λεπτή αιχμή σαν καρφίτσα που του φέρνει στον νου νερό παγωμένου ποταμού ή βουνίσιο άνεμο–, ωστόσο κομμάτια της κουβέντας τού ξεφεύγουν, και αποσπάται προσέχοντας περισσότερο τον ρυθμό και τις παύσεις. Παρ’ όλα αυτά, έχει συγκρατήσει αρκετές ώστε να ξέρει ότι ίσως κάθισε στη θέση κάποιου άλλου στην παμπ, ή σε έναν περίπατό του έκοψε δρόμο από λάθος χωράφι, και αυτό θα μπορούσε να σημαίνει κάτι.

Όταν έφτασε εδώ, ήταν προετοιμασμένος να αντιμετωπίσει τη συσπείρωση εναντίον του ξένου. Ήταν εντάξει μ’ αυτό, από τη στιγμή βέβαια που κανείς δεν θα έβαζε φωτιά στο σπίτι του· δεν έψαχνε φιλαράκια για γκολφ και προσκλήσεις για βραδινό φαγητό. Αποδείχτηκε όμως πως δεν ήταν έτσι. Ο κόσμος εδώ ήταν φιλικός. Τη μέρα που έφτασε ο Καλ και άρχισε να μεταφέρει πράγματα μέσα κι έξω από το σπίτι, ο Μαρτ, που στάθηκε στην αυλόπορτα για να ψαρέψει πληροφορίες, κατέληξε να του φέρει ένα μικρό ψυγειάκι και να του συστήνει ένα καλό μαγαζί με οικοδομικά υλικά. Η Νορίν του εξήγησε ποιος ήταν ξάδερφος με ποιον και τι είδους, και πώς θα έβγαζε άκρη με το τοπικό δίκτυο νερού, και αργότερα –αφού ο Καλ την έκανε να γελάσει μερικές φορές– προσφέρθηκε μεταξύ σοβαρού και αστείου να του τα φτιάξει με την αδερφή της τη χήρα. Οι γέροι που κατά τα φαινόμενα ζουν στην παμπ έχουν περάσει από τα νεύματα στα σχόλια για τον καιρό και σε παθιασμένες αναλύσεις ενός αθλήματος που ονομάζεται χέρλινγκ*,

* Hurling: Ομαδικό άθλημα, αρχαίας γαελικής και ιρλανδικής καταγω-

το οποίο στα μάτια του Καλ μοιάζει με χόκεϊ αν κρατήσεις την ταχύτητα, την επιδεξιότητα και την αγριότητα αλλά αφαιρέσεις τον πάγο και το μεγαλύτερο μέρος του εξοπλισμού προστασίας. Μέχρι την προηγούμενη εβδομάδα ένιωθε αν όχι καλοδεχούμενος με ανοιχτές αγκάλες, τουλάχιστον αποδεκτός ως ένα ήπια ενδιαφέρον φυσικό φαινόμενο, ας πούμε σαν μια φώκια που είχε στήσει τη φωλιά της στο ποτάμι. Προφανώς πάντα θα ήταν ξένος, ωστόσο είχε αποκομίσει την αίσθηση πως αυτό δεν ήταν μεγάλο θέμα. Πλέον, δεν είναι και τόσο σίγουρος.

Έτσι, πριν από τέσσερις μέρες, ο Καλ οδήγησε μέχρι την πόλη και αγόρασε ένα μεγάλο σακί φυτόχωμα. Τι ειρωνεία να αγοράζεις περισσότερο χώμα όταν έχεις μόλις ξοδέψει το μεγαλύτερο μέρος από τις οικονομίες σου για δέκα εκτάρια γης, αλλά το δικό σου χώμα είναι τραχύ και όλο σβόλους, γεμάτο με ρίζες από αγριόχορτα και μικρές κοφτερές πέτρες. Γι' αυτό που είχε κατά νου χρειαζόταν λεπτό, νωπό, στρωτό χώμα. Την επόμενη μέρα σηκώθηκε αξημέρωτα και άπλωσε ένα στρώμα από αυτό δίπλα στον εξωτερικό τοίχο του σπιτιού του, κάτω από κάθε παράθυρο. Αναγκάστηκε να απομακρύνει τα αγριόχορτα και τους κισσούς και να σβαρνίσει τα πετραδάκια για να δημιουργήσει μια κατάλληλη επιφάνεια. Ο αέρας κατέβαινε παγωμένος ως κάτω τα πνευμόνια του. Τα χωράφια γύρω του άρχισαν σιγά σιγά να διακρίνονται τα κοράκια ξύπνησαν και άρχισαν να τσακώνονται. Όταν ο ουρανός φώτισε και ακούστηκε το μακρινό επιτακτικό σφύριγμα του Μαρτ στο τσοπανόσκυλό του, ο Καλ τσαλάκωσε το σακί από το φυτόχω-

γής, με προϊστορική προέλευση, που θεωρείται το ταχύτερο άθλημα σε γήπεδο στον κόσμο. Στόχος του παιχνιδιού είναι ο παίκτης, με τη χρήση ενός ξύλινου ραβδιού, να στείλει μια μικρή μπάλα μεταξύ των κάθετων δοκαριών των αντιπάλων, είτε πάνω είτε κάτω από την οριζόντια δοκό. (Σ.τ.Μ.)

μα, το έχωσε στον πάτο των σκουπιδιών και μπήκε μέσα να ετοιμάσει πρωινό.

Το επόμενο πρωί, τίποτα· το μεθεπόμενο, τίποτα. Ίσως την τελευταία φορά το πλησίασε περισσότερο απ' ό,τι νόμιζε και το τρόμαξε. Συνέχισε να κάνει τις δουλειές του κρατώντας το βλέμμα του στα παράθυρα και τους φράχτες.

Σήμερα το πρωί, πατημασιές, στο χώμα κάτω από το παράθυρο του σαλονιού. Αθλητικά, κρίνοντας από τα σχέδια της σόλας, ωστόσο τα ίχνη ήταν πολύ μπερδεμένα και το ένα πάνω στο άλλο για να μπορεί να ξεχωρίσει πόσο μεγάλα ή πόσο πολλά ήταν.

Το τηγάνι έχει ζεσταθεί. Ο Καλ πετάει μέσα τέσσερις φέτες μπέικον, πιο κρεατένιο και πιο γευστικό από αυτό που είχε συνηθίσει, και μόλις το λίπος αρχίζει να τσιτσιρίζει, σπάει πάνω του δυο αυγά. Ψάχνει στο iPod, που βρίσκεται στο ξύλινο τραπέζι – παρατημένο από κάποιους προηγούμενους ιδιοκτήτες – όπου τρώει και τα γεύματά του, και βάζει κάτι από Τζόνι Κας, όχι πολύ δυνατά. Αυτή τη στιγμή η συλλογή επίπλων του Καλ περιλαμβάνει αυτό το τραπέζι, ένα παρατημένο ξύλινο γραφείο, δύο ετοιμόρροπες καρέκλες από φορμάικα και μια χοντρή πράσινη πολυθρόνα που ήταν έτοιμος να την πετάξει ο ξάδερφος του Μαρτ.

Αν έχει κάνει κάτι που τσάντισε κάποιον, αυτό μάλλον είναι η αγορά αυτού του σπιτιού. Το διάλεξε από μια ιστοσελίδα, με κριτήριο ότι συνοδευόταν από ένα κομμάτι γης, είχε κοντά καλό ψαρότοπο, η στέγη φαινόταν γερή, και ήθελε να ελέγξει τα χαρτιά που ξεμύτιζαν από το παλιό γραφείο. Είχε περάσει πολλούς καιρός από την τελευταία φορά που ο Καλ είχε επιθυμήσει και είχε επιδιώξει κάτι απερίσκεπτο, επομένως αυτός ήταν ένας ακόμα λόγος για να το κάνει πράξη. Το μεσιτικό γραφείο ζητούσε τριανταπέντε χιλιάδικα, ο Καλ πρόσφερε τριάντα, μετρητά. Μόνο που δεν του φίλησαν το χέρι.

Δεν του είχε περάσει από το μυαλό πως ίσως ήθελε και κάποιος άλλος αυτό το μέρος. Ήταν ένα χαμηλό, γκριζο σπίτι, χωρίς κάτι το ιδιαίτερο, χτισμένο κάπου τη δεκαετία του '30, καμιά πενήνταριά τετραγωνικά, με στέγη από σχιστόλιθο και παράθυρα με ξύλινα πλαίσια· μόνο οι μεγάλοι ακρογωνιαίοι λίθοι και το φαρδύ πετρόχτιστο τζάκι πρόσθεταν μια χαριτωμένη πινελιά. Κρίνοντας από τις φωτογραφίες στην ιστοσελίδα, έχει εγκαταλειφθεί χρόνια, δεκαετίες ίσως: μεγάλες λωρίδες και κηλίδες από ξεφλούδισμένη μπογιά, δωμάτια γεμάτα με αναποδογυρισμένα σκούρα καφέ έπιπλα και τρύπιες κλαρωτές κουρτίνες, δεντράκια που είχαν φυτρώσει μπροστά από την πόρτα και κισσοί που έμπαιναν από κάποιο σπασμένο παράθυρο. Βέβαια, έχει μάθει πλέον αρκετά ώστε να αντιλαμβάνεται ότι ίσως πράγματι ήθελε και κάποιος άλλος αυτό το μέρος, έστω κι αν οι λόγοι δεν είναι προφανείς, και ότι οποιoσδήποτε ένιωθε ότι είχε αξιώσεις σε αυτό, πρέπει να το είχε λάβει σοβαρά υπόψη.

Ο Καλ βάζει το φαγητό του μέσα σε δυο χοντρές φέτες φωμί, προσθέτει κέτσαπ, βγάζει μια μπίρα από το ψυγιάκι και παίρνει το γεύμα του στο τραπέζι. Η Ντόνα θα του έκανε κήρυγμα για τον τρόπο διατροφής του, που δεν περιλαμβάνει φυτικές ίνες και φρέσκα λαχανικά, η αλήθεια όμως είναι ότι, παρόλο που ζει με ένα τηγάνι και έναν φούρνο μικροκυμάτων, έχει χάσει μερικά κιλά, ίσως και περισσότερα από μερικά. Το καταλαβαίνει όχι μόνο στη ζώνη του αλλά και στις κινήσεις του· σε ό,τι κάνει, έχει μια καινούργια ελαφράδα που τον ξαφνιάζει. Στην αρχή τού προκαλούσε αναστάτωση, σαν να υπήρχε έλλειψη βαρύτητας, σταδιακά όμως άρχισε να το καταλαβαίνει καλύτερα. Ήταν η άσκηση. Κάθε μέρα ο Καλ πηγαίνει για ένα δίδωρο περπάτημα, όχι κάπου συγκεκριμένα, απλώς ακολουθεί το ένστικτό του και εξοικειώνεται με τη νέα του χώρα. Πολλές φορές βρέχει, όμως δεν τον πειράζει· έχει ένα

μεγάλο αδιάβροχο μπουφάν, κι η βροχή δεν έχει καμιά σχέση με ό,τι είχε συνηθίσει, ένα απαλό ψιλόβροχο που μοιάζει να αιωρείται ακίνητο στην ατμόσφαιρα. Τις περισσότερες φορές δεν φοράει καν την κουκούλα του, για να το αισθάνεται στο πρόσωπό του. Επίσης, βλέπει και ακούει καλύτερα απ' ό,τι είχε συνηθίσει: το περιστασιακό βέλασμα κάποιου προβάτου ή το μουγκανητό μιας αγελάδας ή κάποιος αγρότης που φωνάζει, είναι σαν να έρχεται από χιλιόμετρα μακριά, πιο αδύναμο και μαλακωμένο από την απόσταση. Πού και πού βλέπει κάποιον αγρότη να κάνει τις δουλειές του πέρα στα χωράφια ή να προχωράει αγκομαχώντας με το τρακτέρ του στο στενό μονοπάτι, έτσι που, όταν περνάει, ο Καλ αναγκάζεται να στριμωχτεί πάνω στον ακανόνιστο φράχτη υψώνοντας το χέρι σε χαιρετισμό. Έχει προσπεράσει χειροδύναμες γυναίκες που σέρνουν διάφορα βαριά πράγματα σε ακατάστατους στάβλους, ροδομάγουλα νήπια που τον κοιτάζουν επίμονα μέσα από πύλες γλείφοντας τα κάγκελα και αμολητά σκυλιά που τον γαβγίζουν ασταμάτητα. Υπάρχουν φορές που κάποιο πουλί περνάει με ορμή πάνω από το κεφάλι του ή κάποιος φασιανός πετάγεται από τη χαμηλή βλάστηση καθώς εκείνος πλησιάζει. Κάθε φορά επιστρέφει σπίτι νιώθοντας πως έκανε τη σωστή επιλογή που τα παράτησε όλα και ήρθε εδώ.

Μεταξύ των περιπάτων του, καθώς δεν υπάρχει τίποτα που να τραβάει την προσοχή του, ο Καλ κάνει επισκευές στο σπίτι από το πρωί ως το βράδυ. Το πρώτο πράγμα που έκανε με το που έφτασε ήταν να απομακρύνει το παχύ στρώμα από ιστούς αράχνης, σκόνη και νεκρά ζουζούνια που δούλευαν υπομονετικά προκειμένου να γεμίσουν κάθε εκατοστό του σπιτιού. Στη συνέχεια έβαλε καινούργια τζάμια στα παράθυρα, αντικατέστησε τη λεκάνη της τουαλέτας και την μπανιέρα –και τα δύο ήταν σπασμένα σαν κάποιος να τους είχε επιτεθεί με βαριοπούλα νιώθοντας βαθύτατο μίσος για τα υδραυλικά–, ώστε να στα-

ματήσκει να χέζει σε μια τρύπα στο χώμα και να πλένεται με τον κουβά. Υδραυλικός δεν είναι, αλλά πάντα έπιαναν τα χέρια του και, όποτε το ίντερνετ δεν αγκομαχούσε, έβλεπε στο YouTube βιντεάκια φτιάξ' το μόνος σου· μια χαρά τα κατάφερε.

Μετά, χωρίς να βιάζεται, ξόδεψε κάμποσο χρόνο ξεσκαρτάροντας τα εγκαταλειμμένα πράγματα που βρόμιζαν τα δωμάτια, αφιερώνοντας στο καθένα αμέριστη προσοχή. Όποιος είχε μείνει στο σπίτι τελευταίος, είχε σοβαρό θέμα με τη θρησκεία: υπήρχαν εικόνες της Αγίας Μπερναντίνης, μια Παναγία με απογοητευμένο ύφος, και κάποιος ονόματι Άγιος Πίος –όλες σε φτηνές κορνίζες– παρατημένες από λιγότερο πιστούς κληρικούς να κιτρινίζουν. Επίσης, πρέπει να τους άρεσε το συμπυκνωμένο γάλα: πέντε κονσέρβες είχαν ξεμείνει στο ντουλάπι της κουζίνας –είχαν λήξει καμιά δεκαπενταριά χρόνια πριν. Υπήρχαν επίσης ροζ πορσελάνινες κούπες, σκουριασμένα τηγάνια, πλαστικά τραπεζομάντιλα τυλιγμένα ρολό, ένα παιδάκι μπιμπελό με κόκκινο φόρεμα και κορόνα και το κεφάλι κολλημένο, και ένα κουτί μ' ένα ζευγάρι παλιομοδίτικα αντρικά παπούτσια κάπως ταλαιπωρημένα αλλά και με λούστρο που δεν είχε χαλάσει. Ο Καλ διαπίστωσε με έκπληξη πως δεν είχαν κάνει κατάληψη τίποτα έφηβοι· δεν βρήκε ούτε άδεια κουτάκια μπίρας, ούτε γόπες, ούτε χρησιμοποιημένα προφυλακτικά, καθόλου γκράφιτι. Μάλλον το μέρος παραήταν απομακρυσμένο γι' αυτούς. Τότε του είχε φανεί καλό αυτό. Τώρα δεν είναι και τόσο σίγουρος. Η εκδοχή να είναι έφηβοι που έρχονται για να τσεκάρουν το παλιό τους λημέρι είναι μάλλον η προτιμότερη γι' αυτόν.

Όπως αποδείχτηκε, τα χαρτιά στο γραφείο δεν ήταν τίποτα σπουδαίο: άρθρα κομμένα από εφημερίδες και περιοδικά, διπλωμένα τακτικά σε ορθογώνια. Ο Καλ προσπάθησε να βρει κάποιο νήμα που να τα συνδέει, αλλά απέτυχε. Περιλάμβαναν μεταξύ άλλων: την ιστορία των προσκόπων, πώς να καλλιερ-

γήσει κανείς μπιζέλια, μελωδίες για ιρλανδική φλογέρα, τις αποστολές ιρλανδικών ειρηνευτικών δυνάμεων στον Λίβανο, και μια συνταγή για κάτι που λέγεται λαγός Ουαλίας*. Τα κράτησε, καθώς ήταν κατά κάποιον τρόπο αυτά που τον είχαν φέρει εδώ. Πέταξε τα περισσότερα από τα υπόλοιπα πράγματα, μεταξύ αυτών και τις κουρτίνες, κάτι που έχει αποδειχτεί λάθος απόφαση τώρα. Σκέφτηκε να τις ξεθάψει από τον σωρό με τις σακούλες που δημιουργούνταν πίσω από την αποθήκη, πιθανότατα όμως κάποιον ζώο θα τις είχε μασουλήσει ή θα τις είχε κατουρήσει.

Αντικατέστησε τις υδρορροές και τις κάθετες εξωτερικές σωληνώσεις, σκαρφάλωσε στη στέγη για να ξεριζώσει από την καμινάδα του μια καλή σοδειά κιτρινολούλουδα αγριόχορτα, έτριψε με γυαλόχαρτο τα παλιά δρύινα σανίδια του πατώματος και τα γυάλισε, και αυτές τις μέρες έχει καταπιαστεί με τους τοίχους. Ο τελευταίος ένοικος ή είχε εντυπωσιακά αντισυμβατικά γούστα στη διακόσμηση ή κάμποσους κουβάδες φτηνή μπογιά. Το υπνοδωμάτιο του Καλ ήταν βαμμένο μ' ένα βαθύ, πλούσιο λουλακί, μέχρι που γέμισε κηλίδες και λωρίδες μούχλας και ωχρά γύψινα μπαλώματα από την υγρασία. Το μικρότερο υπνοδωμάτιο ήταν ανοιχτό πράσινο στο χρώμα της μέντας. Το μέρος του σαλονιού στο μπροστινό δωμάτιο είχε το καφεκόκκινο της σκουριάς, περασμένο πάνω από στρώματα ξεφλουδισμένης ταπετσαρίας. Δεν είναι σίγουρο τι ακριβώς

* Το Welsh rarebit ή Welsh rabbit αποτελείται από μια ζεστή σάλτσα τυριού σερβιρισμένη πάνω σε φέτες από φρυγανισμένο ψωμί. Αρχικά ονομαζόταν περιπαικτικά Welsh rabbit (λαγός Ουαλίας), στη συνέχεια όμως έγινε «rarebit», καθώς δεν περιέχει λαγό. Υπάρχουν κι άλλες εναλλακτικές ονομασίες: English rabbit, Scotch rabbit, buck rabbit, golden buck, και blushing bunny. Παρόλο που το τυρί πάνω σε φρυγανισμένο ψωμί ήταν δημοφιλές στην Ουαλία, δεν υπάρχουν ενδείξεις ότι το πιάτο προέρχεται από την τοπική κουζίνα. (Σ.τ.Μ.)

είχε συμβεί στην περιοχή της κουζίνας –σαν κάποιος να σκόπευε να τη στρώσει με πλακάκι κι ύστερα άλλαξε γνώμη–, ενώ στο μπάνιο δεν καταβλήθηκε καμία προσπάθεια: είναι ένας μικροσκοπικός στενός χώρος στο πίσω μέρος του σπιτιού, με γύψινους τοίχους και ένα απομεινάρι πράσινου χαλιού να καλύπτει λίγο πολύ τα γυμνά σανίδια, σαν να είχε φτιαχτεί από εξωγήνους που είχαν ακούσει για κάτι που λεγόταν μπάνιο χωρίς όμως να ξέρουν και τόσο καλά τις λεπτομέρειες. Ο Καλ, κοντά δυο μέτρα, χρειάζεται να στριμωχτεί στην μπανιέρα κυριολεκτικά με τα γόνατα κάτω από το πιγούνι. Μόλις στρώσει τα πλακάκια, θα εγκαταστήσει μια ντουζίερα, αλλά αυτό μπορεί να περιμένει. Θέλει να τελειώσει το βάψιμο όσο ο καιρός κρατάει, για να μπορεί να αφήνει το παράθυρο ανοιχτό. Ήδη κάποιες μέρες, μια δυο προς το παρόν, με τον ουρανό βαρύ και γκριζο, το κρύο να ανεβαίνει από το έδαφος και τον άνεμο να φυσάει από εκατοντάδες χιλιόμετρα μακριά περνώντας μέσα από σπίτι του σαν να μην υπάρχει, του είχαν δώσει μια ιδέα πώς θα είναι ο χειμώνας. Καμία σχέση με τους χιονιάδες και τα μπιλοζίρια των χειμώνων του Σικάγο –το ξέρει αυτό από το ίντερνετ–, αλλά κάτι με δικό του μπαϊράκι, κάτι ατσαλένιο και ανυπότακτο, με μια ζόρικη πλευρά.

Ο Καλ ρίχνει μια ματιά στη δουλειά της ημέρας καθώς τρώει. Σε κάποια σημεία, η ταπετσαρία έχει γίνει ένα με τον τοίχο, κάτι που κάνει αργή την όλη διαδικασία, ωστόσο έχει καταφέρει να ξεγυμνώσει περισσότερο από το μισό δωμάτιο: ο τοίχος γύρω από την ογκώδη αψίδα του τζακιού έχει ακόμη ένα φθαρμένο καφεκόκκινο χρώμα. Προς μεγάλη του έκπληξη, ένα κομμάτι του εαυτού του το απολαμβάνει έτσι το δωμάτιο. Δεν είναι καλλιτέχνης, αν ήταν όμως, θα έτεινε να το αφήσει έτσι για λίγο, να ζωγραφίσει μερικές εικόνες.

Έχει φάει το μισό από το φαγητό του και ακόμη γυροφέρνει στο μυαλό του το ενδεχόμενο, όταν νιώθει και πάλι τον

σβέρκο του να φλέγεται. Αυτή τη φορά μπορεί να ακούσει τι έχει πυροδοτήσει αυτή την αντίδραση: ένα μικρό, αδέξιο σύρσιμο, που σχεδόν αμέσως σταματάει, λες και κάποιος άρχισε να περιφέρεται στη βλάστηση έξω από το παράθυρο κι ύστερα ξαφνικά μαζεύτηκε.

Ο Καλ παίρνει χαλαρά άλλη μια μπουκιά από το σάντουιτς, την κατεβάζει με μια μεγάλη γουλιά μπίρα και σκουπίζει τον αφρό από το μουστάκι του. Ύστερα μορφάζει και γέρνει μπροστά, με ένα ρέφιμο, για να βάλει το πιάτο του στον πάγκο. Σηκώνεται από την καρέκλα, κουνάει τον αυχένα του μέχρι να ακουστεί ένα κρακ και προχωράει προς το αποχωρητήριο, ψαχουλεύοντας ήδη την αγκράφα της ζώνης του.

Το παράθυρο του μπάνιου ανοίγει μαλακά και αθόρυβα, σαν να έχει ψεκαστεί με WD-40, πράγμα που όντως έχει γίνει. Ο Καλ έχει εξασκηθεί και στο σκαρφάλωμα στο καζανάκι και στην έξοδο από το παράθυρο, και για τον όγκο του τα καταφέρει πολύ καλύτερα απ' ό,τι θα περίμενε κανείς, αυτό όμως δεν αλλάζει το γεγονός ότι ένας λόγος που έπαψε να είναι μπάτσος που έκανε περιπολίες ήταν επειδή είχε βαρεθεί να σκαρφαλώνει σε άκυρα αντικείμενα κυνηγώντας κακοποιούς που κάνουν άσκοπες μαλακίες, και δεν ήταν στα άμεσα σχέδιά του να επιστρέψει σε αυτό. Προσγειώνεται στο έδαφος απέξω, με την καρδιά του να χτυπάει πιο γρήγορα, και με τον παλιό γνώριμο ρυθμό του κυνηγού και μια αυξανόμενη αίσθηση δυσaréσκειας.

Το καλύτερο που καταφέρει να βρει είναι ένα κομμάτι σωλήνα που είχε ξεμείνει από τις επισκευές του μπάνιου κρυμμένο σ' έναν θάμνο. Παρόλο που το κρατάει, χωρίς το όπλο του νιώθει ελαφρύς και με άδεια χέρια. Μένει ακίνητος για λίγο, αφήνοντας τα μάτια του να προσαρμοστούν, και αφουγκράζεται, η νύχτα όμως είναι γεμάτη με μικρούς θορύβους και δεν μπορεί να ξεχωρίσει κάποιον πιο σχετικό ίσως από τους υπό-

λοιπους. Έχει σκοτεινιάσει· το φεγγάρι έχει ανέβει, μια φτενή φλοίδα κυνηγημένη από ανόμοια σύννεφα, που ρίχνει μόνο ένα αχνό, αναξιόπιστο φως και υπερβολικά πολλές σκιές. Ο Καλ σφίγγει τη λαβή στον σωλήνα και με τον γνώριμο τρόπο –γρήγορα και σιωπηλά– προς τη γωνία του σπιτιού.

Κάτω από το παράθυρο του σαλονιού, μια μάζα από πυκνότερο σκοτάδι κάθεται ανακούρκουδα ακίνητη, με το κεφάλι πιο ψηλά ίσα ίσα για να δει πάνω από το περβάζι. Ο Καλ σαρώνει προσεκτικά τον χώρο, όσο καλύτερα μπορεί, το πεδίο όμως είναι ελεύθερο· τα χορτάρια τριγύρω είναι άδεια. Έτσι όπως ξεχύνεται το φως από το παράθυρο, πιάνει ένα κοντοκουρεμένο κεφάλι και μια κόκκινη μουτζούρα.

Ο Καλ πετάει τον σωλήνα και ορμάει. Ετοιμάζεται να ξαπλώσει στο χώμα τον τύπο βάζοντάς του τρικλοποδιά και αποκεί και πέρα θα σκεφτεί τι θα κάνει, αλλά σκοντάφτει σε έναν βράχο. Το δευτερόλεπτο που παλεύει να ανακτήσει την ισορροπία του, ο τύπος πετάγεται όρθιος και το σκάει. Ο Καλ βουτάει σχεδόν στο σκοτάδι, αρπάζει ένα μπράτσο και ουρλιάζει με όλη του τη δύναμη.

Ο τύπος παρασέρνεται προς το μέρος του υπερβολικά εύκολα, και το μπράτσο που σφίγγει ο Καλ είναι αρκετά μικρό. Είναι παιδί. Η συνειδητοποίηση κάνει τη λαβή του Καλ να χαλαρώσει κάπως. Το παιδί συστρέφεται σαν αγριόγατα, με την ανάσα του να σφυρίζει, και βυθίζει τα δόντια του στο χέρι του Καλ.

Εκείνος μουγκρίζει. Το παιδί απελευθερώνεται και εκτοξεύεται προς τον κήπο σαν πύραυλος, τα πόδια του σχεδόν δεν ακούγονται στα χορτάρια. Ο Καλ κάνει να το ακολουθήσει, αλλά μέσα σε δευτερόλεπτα χάνεται στις σκιές του φράχτη από θάμνους δίπλα στον δρόμο, και όταν ο Καλ φτάνει πλέον εκεί, έχει εξαφανιστεί. Περνάει με δυσκολία από μέσα και κοιτάζει πάνω κάτω τον δρόμο, που έχει γίνει μια στενή λωρίδα από τις

σκιές που ρίχνει ο φράχτης εκεί. Τίποτα. Πετάει μια δυο πέτρες στους θάμνους προς διάφορες κατευθύνσεις, προσπαθώντας να το κάνει να βγει από την κρυφώνα του: τζίφος.

Δεν πιστεύει πως το παιδί έχει ενισχύσεις – θα είχε φωνάξει, είτε για να ζητήσει βοήθεια είτε για να τους προειδοποιήσει. Τα κοράκια κοιμούνται ανενόχλητα. Κάτω από το παράθυρο του σαλονιού υπάρχουν φρέσκα αποτυπώματα στο χώμα: οι ίδιες αυλακώσεις με την προηγούμενη φορά. Μόνο εκεί. Ο Καλ οπισθοχωρεί στη βαθιά σκιά της αποθήκης και περιμένει για πολλή ώρα, προσπαθώντας να ηρεμήσει τη βαριά αναπνοή του, αλλά δεν ακούγεται κανένα θρόισμα στον φράχτη, ούτε φαίνεται κανένας ίσκιος να το σκάει λαθραία προς κάποιο λιβάδι. Ήταν ένας μόνο, και μάλιστα παιδί. Δεν θα γυρίσει. Τουλάχιστον όχι απόψε.

Όταν πια μπαίνει μέσα, ρίχνει μια μάτια στο χέρι του. Το παιδί τού την κατάφερε γερά: τρία δόντια χώθηκαν στο δέρμα του, και έχει ματώσει σ' ένα σημείο. Στο παρελθόν, ο Καλ είχε δεχτεί παρόμοιες επιθέσεις στη δουλειά, κάτι που οδήγησε σε μια δίνη από χαρτιά, καταθέσεις, αιματολογικές εξετάσεις, νομικές διεκδικήσεις, χάπια και παρουσίες στο δικαστήριο που τράβηξαν για μήνες, μέχρι που βαρέθηκε να κρατάει λογαριασμό τι γίνεται και για ποιο λόγο και απλώς έδειχνε το μπράτσο του ή έβαζε την υπογραφή του όποτε του το ζητούσαν. Βρίσκει το κουτί πρώτων βοηθειών, μουλιάζει για κάμποσο το χέρι του με το αντισηπτικό και μετά κολλάει ένα τσιρότο.

Το φαγητό του έχει κρυώσει. Το ζεσταίνει στα μικροκύματα και το ακουμπάει ξανά στο τραπέζι. Ο Τζόνι Κας συνεχίζει να παίζει, θρηνώντας για τη χαμένη του Ρόουζ και για τον χαμένο του γιο, με βαθύ σπασμένο βιμπράτο λες και είναι κι εκείνος ήδη φάντασμα*.

* Αναφορά στο τραγούδι του Johnny Cash «Give my love to Rose». (Σ.τ.Μ.)

Ο Καλ δεν νιώθει όπως θα περίμενε. Το καλύτερο σενάριο που ήλπιζε να εκτυλίσσεται ήταν τίποτα παιδιά να κατασκοπεύουν τον νεοφερμένο. Είχε φανταστεί να τους φωνάζει αόριστες απειλές καθώς εκείνα απομακρύνονται γελώντας και φωνάζοντας προσβολές πάνω από τον ώμο τους, και στη συνέχεια να κουνάει το κεφάλι και να μπαίνει μέσα μουρμουρίζοντας για τα σημερινά παιδιά σαν γεροπαράξενος, και τέλος, Ίσως, μάλιστα, μια στο τόσο να γύριζαν πίσω για έναν ακόμα γύρο, όμως ο Καλ κατά βάση θα ήταν εντάξει μ' αυτό. Στο ενδιαμέσο, θα μπορούσε να ασχοληθεί και πάλι με τα της ανακαίνισής του, τη μουσική του στη διαπασών και το ξύσιμο των αχαμνών του όποτε του γούσταρε, με την αστυνομική του διαίσθηση να επιστρέφει εκεί όπου ανήκε, στο κρεβάτι.

Μόνο που τώρα δεν νιώθει ότι όλο αυτό έχει τελειώσει, και η αστυνομική του διαίσθηση δεν πηγαίνει για ύπνο. Τα παιδιά που κάνουν την πλάκα τους σε βάρος του ξένου θα έρχονταν μπουλούκι και θα ήταν στα κάγκελα, χοροπηδώντας από την αποκοτιά τους σαν να ήταν καφεΐνη. Ο Καλ συλλογίζεται την ακινησία του παιδιού κάτω από το παράθυρο, τη σιωπή του όταν το άρπαξε, τη φιδίσια σφοδρότητα του δαγκώματός του. Αυτό το παιδί δεν διασκέδαζε. Βρισκόταν εδώ για έναν σκοπό. Και θα επέστρεφε.

Ο Καλ τελειώνει το φαγητό του και πλένει τα πιάτα. Καρφώνει ένα προστατευτικό πλαστικό στο παράθυρο του μπάνιου και κάνει ένα γρήγορο ντους. Ύστερα ξαπλώνει ανάσκελα στο στρώμα του με τα χέρια για μαξιλάρι, κοιτάζοντας έξω από το παράθυρο τ' αστέρια μέσα από τα σύννεφα και ακούγοντας αλεπούδες να τσακώνονται κάπου πέρα στα λιβάδια.

Μετά από είκοσι πέντε χρόνια υπηρεσίας στην αστυνομία του Σικάγο, και μ' ένα δύσκολο διαζύγιο στην πλάτη του, ο Καλ Χούπερ θέλει μια καινούργια ζωή. Πιστεύει ότι μια μικρή φάρμα σε ένα απομονωμένο χωριό της Ιρλανδίας είναι ακριβώς αυτό που χρειάζεται: ένας ειδυλλιακός τόπος με μια καλή παμπ, όπου δεν συμβαίνει ποτέ τίποτα. Μέχρι που έρχεται και του ζητά βοήθεια ένα δωδεκάχρονο παιδί. Ο δεκαεννιάχρονος αδερφός του έχει εξαφανιστεί και κανείς δεν φαίνεται να δίνει σημασία, ούτε καν η αστυνομία. Ο Καλ δεν θέλει να εμπλακεί σε κανενός είδους έρευνα, δεν μπορεί όμως και να αδιαφορήσει. Σύντομα ανακαλύπτει ότι ακόμα και στο πιο ήσυχο χωριουδάκι υπάρχουν καλά κρυμμένα μυστικά, πως οι άνθρωποι δεν είναι πάντα αυτό που δείχνουν και πως τα προβλήματα μπορεί να εμφανιστούν αποκεί που δεν τα περιμένεις.

Μια συναρπαστική ιστορία μυστηρίου και αγωνίας που ερευνά με δεξιοτεχνία πώς αποφασίζουμε τι είναι λάθος και τι σωστό σε έναν κόσμο όπου τίποτα από τα δύο δεν είναι απλό.

ΜΠΕΣΤ ΣΕΛΕΡ ΤΩΝ NEW YORK TIMES

ISBN: 978-618-03-2848-6

9 786180 328486
ΒΟΗΘ. ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ 82848

metaixmio.gr

ΔΙΑΘΕΣΙΜΟ
ΚΑΙ ΣΕ
e-book